שכיבת אחותה אוסרתה תנא נמי בהאי פירקא דאם

למיפרך מברייתא דקתני דמותר אלא

דניחא ליה למיפרך ממתניתין: הראוי דקיחה קיחה. מדלא

דלדרשה דדרך ליקוחין הוא דאתא

לכך בא למעט אונסין אבל כי יקח

את אחותו התם ליכא למיטעי שר"ל

קיחה אלא שכיבה דכ"ע ידעי דאין

קדושין תופסין באחותו: ראיפון יש לאסור דאינסין יש לאסור

ועבר על ומלאה הארץ זמה (ויקרא

יט) אבל בנישואין דלא עבד איסורא

אין לאסור בקרובותיה:

עריות שאר כתיב בהו. ול״ת

מערות אשה ובתה לא תגלה נפקא

אימא שלא אסר הכתוב אלא היכא

דגלי ערות שתיהן אבל נכנסה לחופה

ולא נבעלה מותר לגלות ערות

האחרת ואר"י °דסברא היא כיון

דכתב שאר בקרא ועל ידי הנישואין

באה השארות:

כתיב בלשון שכיבה משמע

יותר כיון דעבד איסורא

כיון דאיסור אשה ובתה

אנס אשה מותר לישא קרובותיה:

ובל היכא דאיכא איפורא דרבנן תני נושאין לכתחלה. ה״ה דה״מ

ש א ב מיי׳ פ״ב מהל׳ אישות הלי יא סמג

עשין נו טוש"ע אה"ע סי

קנה סעי' יב וסימו קעב

קני פעי בי יפיתן קעב סעיף ו: בא ג מיי שם טוש"ע שם

סימן קנה סעי' יג: ד מיי' פ"ב מהל' איסורי ביאה הלי"א

סמג לאוין קג וקד וטוש"ע

[טוש"ע שם סימן טו

מעיף ה]: ד ז ח מיי שם הלי יא

: וטוש"ע שסן

לה"ע סי טו סעי יג]: ב ה מיי שם הלי י: ג ו מיי שם הלי יג

לא: ב) ובסנהדריו ל: איתא יהולדק כל מי שנאמרה הלכה בשמו בעולם הזה כוי וט"ט שם ובבכורות לה:ז. מו:, ד) [בב"ב שם ובנדה שם איתא רב חייאו. ה) וע׳ סט נויננו לב נויינון, ל) [ע" היטיב תוס' ב"ב קנה : ד"ה הכי גריס ר"ת כו'], ו) לעיל ד. ברכות כא:, ז) לעיל כו. י. בו כות כנו., ז) נעיר כו. [תוספתא פ"ד], א) לעיל כב:, ע) לעיל ד. [מט.], י) ס"ח דבב, כ) [ויקרא כ], () ל"ל אשר,

תורה אור השלם וְחַבֵּף כְּיֵין הַטוֹב הוֹלֵף לְרוֹדִי לְמִישְׁרִים הוֹבֵב שִׂפְתֵי יְשֵׁנִים: מור המורות זי

שיר השירים זי 2. וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקּח אֶת אֲחֹתוֹ בָּת אָבִיו אוֹ בַת אָמוֹ וְרָאָה אֶת עֶרְוְתְה וְהִיא תִרְאָה אֶת עֶרְוְתְוֹ חסד הוא ונכרתו לעיני ָּיָטֶּר יווּא וְּבְּבְּיְרוּנוּ יְצֵבְיּ גְּלְה עֲוֹנוֹ יִשְׂא:

זיקרא בת. 3. עֶרְוַת בַּת בִּנְךּ אוֹ בַת בִּתְּךָ לֹא תְנַלֶּה עֶרְוָתָן כִּי ערותר הנה: ויקרא יחי 4. עֶרְוַת אִשְׁה וּבְתָּה לֹא תְגַלֵּה אֶת בַּת בְּנָה וְאֶת בָת בִּתָּה לֹא תִקַּח לְגַלּוֹת בַּת בִּתָּה לֹא עֶרְוְתָה שַׁאַרְה הַנְּה וְמָּה הָוֹא: ויקרא יח יז הַנֹא יִפָּח אִישׁ אֶת 5. לֹא יִפָּח אִישׁ אֶת אַשׁת אָבִיוֹ וְלֹא יְגַלֶּה בְּנַף אָבִיוֹ: דברים כג א בְּנַף אָבִיוֹ: דברים כג א וְנָתַן הָאִישׁ הַשֹּׁכֵב עמָה לַאֲבִי הַנְּעֲרְ חֲמִשִּׁים כְּסֶף וְלוֹ תִהְיֶה לְאִשָּׁה תַחַת אֲשֶׁר עִנְּה יְאָשְּׁה נָנוּוּר אֲשֶּׁׁרְּחָהּ בְּּל לא יוּכַל שַׁלְּחָהּ בְּל יָמֶיוּ: דברים כב כט

גליון הש"ם

תום' ד"ה עריות וכו'. ואר"י דסברא היא וכו'. ע' לעיל ד' ב ע"ב חד"ה :103

הגהות הב"ח (א) גם' וממאי דבאנוסה כתיב מעילויה דקרא דכתיב ונתן:

> לעזי רש"י פריט״ה [פרומיי״ר]. להיות חסר מנוחה.

א) פנסדרין ל: ע"ש בכורות שיאמרו דבר שמועה מפי בעולם הזה. שיהיו שפתי נעות בקבר ברשארן על האגוחה. איידי דתנא בהאשה רבה (לעיל זה.) דאין כאילו אני חי: דובבות. נעות לשון י דבר שמרתיח ומבלבך: כומר. כלי שמניחין בו ענבים עד שמתחממין ויינו נוח לנחת כמו מכמר בישרא דתמיד נשחט (פסחים נח.): דובב. היין רוחש ונע ויולא

למעלה. דובב פריט"ה: לא חולץ ולא מייבס. דלאו בר אוקומי שם לאחיו הוא. אלמא כגדול חשיב ולא אמרינו קטן הוא וימתינו לו: והוא שנולדו כו'. הא דקתני דחשבינן ליה כגדול כגון שנולדו לו סימני סרים דמוכחה מילתא דהאי דלא מייתי משום דסרים הוא אבל כל כמה דלא חזינן ביה סימני סרים תלינן ביה קטנות וחיישינן דלמא אתו: עד כמה. נידון כקטן: כי אתו לקמיה דרבא. בן כ׳ שלא הביא למבדק אי משום קטנות אי משום סריסות: אבריוהו. האכילוהו והשקוהו עד שיהא בריא ושמן:

הדרן עלך האשה רבה

על האנוסה. לאחר נושאין שאנק ופתה את האשה מותר לישה בתה והחותה והמה: ר' יהודה אוסר כו'. בגמרא מפרש טעמא: גבו' הנטען. הנחשד וינא עליו קול: מדרבנן. משום גזירה שמא לאחר שישא את בתה יונה עם הראשונה והוה אונס ומפתה על הנשוחה: פני נושחין לכפחלה. בתמיה: לחחר מיחה. שמתה האנוסה והמפותה דתו ליכא למגזר מידי: בכולן נאמר שכיבה. בכל עריות בפרשה קדושים תהיוי בכלתו ודודתו בזכור ובבהמה: וכאן. באשה ואמה ובקרובות הנאסרות לו מחמת השתו: נחמרה קיחה. חיש טכי יקח את אשה ואת אמה (ויקרא כ) ואשה אל אחותה לא תקח (שם יח): דרך ליקוחין. שהיתה ראשונה לקוחתו חייב על השניה כשבא עליה דבשניה ליכא למימר ליקוחין דהא לא תפסי בה קידושין: הראוי לשכיבה. היכא דליכא למימר ליקוחין ממש: ואיפוך אנא. בת בנך דממעט לבת בנה בנשוחתו משתעי וחידך קרח דחסר לבת בנה ואע"ג דלאו מיניה באנוסה מוקמינן ליה: **לאחר** מיסה. שמת אביו דליכא לאו דיבמה לשוק ואוקמא קרא עליה בלאו דכנף הראוי לאביו ובלאו דדודתו:

שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"ז דאמר הבי

יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי כַל ת"ח שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון נזירא מאי קראה יוחכך כיין המוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים ככומר של ענבים מה כומר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעוה"ז שפתותיהם דובבות בקבר: אחד בן מ' שנים וכו': ורמינהו אבן יעשרים שנה שלא הביא שתי שערות יביאו ראיה שהוא בן עשרים והוא הסרים לא חולץ ולא מייבם בת עשרים שנה שלא הביאה שתי שערות יביאו ראיה שהיא בת עשרים והיא האילונית לא חולצת ולא מתייבמת הא אתמר עלה א"ר שמואל בר יצחק אמר רב בוהוא שנולדו לו סימני סרים אמר רבא דיקא נמי דקתני והוא הסרים שמע מינה וכי לא נולדו לו סימני סרים עד כמה תני דבי רבי חייא יעד רוב שנותיו כי אתו לקמיה דרבא אי כחוש אמר להו זילו אבריוהו ואי בריא אמר להו זילו אכחשוהו דהני סימנין

איבעית אימא לאחר מיתה. וכנף אביו הוא היינו כנף שראוי לאביו בחייו: तेत

זמנין יסדנתרי מחמת כחישותא וזמנין דנתרי מחמת בריותא:

הדרן עלך האשה רבה

נושאין יעל האנוסה ועל המפותה יהאונס והמפתה על הנשואה חייב ינושא יאדם אנוסת אביו ומפותת אביו אנוסת בנו ומפותת בנו רבי יהודה אוסר באנוסת אביו ומפותת אביו: גמ' תנינא להא דת"ר אנם אשה מותר לישא בתה נשא אשה אסור לישא בתה ורמינהו ״הנמען מן האשה אסור באמה ובבתה ובאחותה ימדרבנן וכל היכא דאיכא איסורא מדרבנן תני נושאין לכתחלה כי תנן מתניתין "לאחר מיתה מנא הני מילי דת"ִר בכולן נאָמר שׁכיִבה וכאן נאמר קיחה לומר לך דרך ליקוחין אסרה תורה א"ל רב פפא לאביי אלא מעתה גבי אחותו דכתיב באיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו הכי נמי דרך קיחה הוא דאסור דרך שכיבה שרי א"ל ליקוחין כתיבי בתורה סתם הראוי לקיחה קיחה הראוי לשכיבה שכיבה רבא אמר אנם אשה מותר לישא בתה מהכא ייכתיב נערות בת בנך או בת בתך לא תגלה הא בת בנה דידה ובת בתה דידה גלי וכתיב יערות אשה ובתה לא תגלה את בת בנה ואת בת בתה לא תקח הא כיצד כאן באונסין כאן בנשואין איפוך אנא עריות שאר כתיב בהו בנשואין איכא שאר באונסין ליכא שאר: רבי יהודה אוסר באנוסת אביו וכו': אמר רב גידל אמר

רב מאי ∞טעמא דרבי יהודה דכתיב ⁵לא יקח איש את אשת אביו ולא יגלה כנף אביו כנף שראה אביו לא יגלה וממאי דבאנוסה כתיב 🕫 דכתיב מעילויה דקרא יונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה חמשים כסף ורבנן אי הוה סמיך ליה כדקאמרת השתא דלא סמיך ליה מיבעי ליה לכדרב ענן דאמר רב ענן אמר שמואל בשומרת יבם של אביו הכתוב מדבר ומאי כנף אביו כנף הראוי לאביו לא יגלה ותיפוק ליה משום דודתו לעבור עליה בשני לאוין ותיפוק ליה משום יבמה לשוק לעבור עליה בשלשה לאוין ואיבעית אימא לאחר מיתה

דלא מיימי משום קטנות הוא ומחוקינן ליה כקטן עד רוב שנומיו (דעיל 9). לא חולץ ולא מייבם. סרים לאו צר חליצה דכמיב להקים לאחיו שם בישראל והאי לאו בר הכי הוא (נדה 111) וכל שאינו עולה לינום אינו עולה לווים אהילונית לא חולצת ולא מתייבמת. ונשאת לכל מי שתרצה, דרסמנא פטרה דכמיב והיה הככור אשר חלד, פרט לאילונית שאינה יולדת וכדה חולצת ולא מתייבמת. ונשאת של אלה אם כן קידשה לראשונה, דאישות כמיב כה וקיחה, ואיש אשר השבותה ביו אביו ומפותת אביו. בנשאין על האנוסה ועל המפותה. דלא נאסכו קרוצות אשה על האיש אדם אגוסת אביו ומפותת אביו. שלא לאסקה עליו עולמים אלא אשת אביו, כדכתיב ערות אשת אבין, ואשת משמע ע"י אישות דקדושין ולעיד ד.). אגוסת בגו ומפותת בגו. לאו כלתו היא, דאין כלה אלא מקודשת וולאיה לחופה (שש). אסור באמה ובתה ואחתה. כדמפרש טעמה לקמן, שמא לאחר שישא את אמה או את במה חונה זו עמו, ובוטת קמא לא הוה מיתסר באמה ובקרובותיה, דקי"ל נושאין על האטוסה ועל המפותה, אבל משמש את המה או במה דידה ובת בתה דידה. שלא ילדה ממן, גלי וכתיב ערות אשה ובתה לא תגלה. משמע בין שילדתה לך בין שילדתה לאיש הינשעת הראשונה עליו בכרם, דמנן האונס והמפתה על הנשואה חייב (דעיד בו.). הא בת בנה דידה ובת בתה דידה. שלא ילדה ממן, גלי וכתיב ערות אשה ובתה לא תגלה. משמע בין שילדתה לאים אסר (שנהדרין שה:). כאן באונסין כאן בנשואין. אם אטיסתך או מפומה לך היא אי אהה מוחה על כמה אלא אם כן מען היא, ואם אשקר היא אהה מחהר של במה אלא היא בשואין. אם אטיסתך או מפומה לך היא אי אהה מוחהר על כמה אלא אם כן מען היא, ואם אשם אביו בינמים (דעיד ב).

תום' חד מקמאי נושאין על האנוסה הא

דתנן גיורת שנתגיירו בניה עמה לא חולצין ולא מייבמין פי׳ אסורים ליבם מדרבגן משום דמחלפי באשת אחיו מן האם ודוקא בשהן אחים מן . האב (ולא) ומז האם אבל אחוה מן האב ולא מן האם שריא ואחים מז האב ומז י האח ומי דאסיר ה״מ (רויח האם נמי האסיר זו מו(בנים דאשה) [דווקא בנשים] דאנסוב לבתר דאתגייר אבל בנשים דאנסיב כשהוא עובד כוכבים לכ"ע שרי אפי" באחים מן . האם והיכא דראשון הורתו שלא בקדושה ולידתו בקדושה והשני הורתו . ולידתו בקדושה חייבים עובד כוכבים שהיתה הורתו שלא בקדושה ולידתו בקדושה יש לו שאר האם ואין לו שאר . האב כיצד נשא אחותו מן האם יוציא מן האב יקיים אחות אב מן האם יוציא מן האב יקיים. אח מן האם יוציא מן האב רמ״א יוציא וחכ״א יקיים שהיה רמ״א כל ערוה שהיא משוח שאר ומותר באשת אחיו ובאשת אשת אביו נשא אשה ובתה כונס ואחתו ומוציא [אחת] ולכתחלה

מוסף רש"י

יכנום:

שפתותיו דובבות. נעות, והנאה הוא לו שדומה כמי (ררורות לא:). יביאו היבמה לחלוד ולייבם. יביאו בן עשרים ותיפטר בלח לילה ויכום (לעיל פ.) ונולדו בו סימני סרים, והכי מפרש בנדה בפ' יולא דופן (מו:) דאי לא נולדו לו סימני סרים אמרינן האי